

Pados Judit

Velencei mesék

 Publio

Velencei mesék

Pados Judit

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Előszó, mely egyben vallomás is...

John Berendt felteszi a kérdést *Velence hulló angyalai* című könyvében:

„Miért Velence?

Mert véleményem szerint Velence kivételesen szép, elszigetelt, befelé figyelő város, nagy hatással van az érzékekre, az értelemre és a képzeletre. ...

Mert elképzelni sem tudtam csábítóbb feladatot önmagam számára meghatározatlan időre.”

Hát ennyi.

Szeretem Velencét. Az első ifjúkori találkozás óta sem csökkent a varázslat, amely már gyerekként megfogott; a mindenütt ott locsogó víz, a kopott, mégis mesebeli díszletek között megbújó múlt és az előttem zajló mindennapok, a tűzben formálódó csillogó üveg, a gondolások szalmakalapján libbenő szalag, a bábeli hangzavar ... megannyi folyton megújuló mágia.

Henry James azt írta 1882-ben: *„Közismert, hogy erről a tárgyról nem lehet többet mondani... Igen szomorú volna az a nap, amikor valami újat kellene mondani... Nem vagyok benne biztos, nem arcátlanság-e azt színlelni, hogy bármit is hozzátehetünk.”*

Nos, én éppen ezt az arcátlanságot szándékozom elkövetni és vállalom minden sorát. Vállalom, hogy a mesék Velencéjét merjem megmutatni, az én meséimét, hiszen a száraz

adatokat bárki elolvashatja egy útikönyvben vagy az interneten. A várost járva nem érem már be azzal a lenyűgözött álmélkodással, amikor csak a látványt hagyom hatni. A márvány csillogását, a napfény játékát a zöldeskék vizen, a körülöttem mindenhol fülembe kúszó locsogást, a mohos köveken megtörő hullámokat, a hínár lebegését a riók vizében, a színek és árnyalatok megszámlálhatatlanul gazdag tárházát. Már tudni akarom azt is, hogy a felázott falakon belül milyen élet zajlott valaha. ... Rengeteg írott anyagon rágtam át magam, de hamar rájöttem, hogy nem a tudás a lényeg, hanem a hangulatok, az érzések, amiket ez a város óhatatlanul előcsalogat minden rajongójából. Teljességében amúgy is feldolgozhatatlan. De ettől nem lettem kedveszegett. Ha nem tudhatom a város megannyi titkát, akkor elképzelem. Történeteket találok ki a lakóiról, a vendégeiről, a múltjáról és a jelenéről. Történeteket, amikben ott lapulnak az apró valós részletek, békésen összesimulva a fantázia szüleményeivel.

Rengeteg fényképet készítettem róla, hogy magammal vihessem, fősvényként számba véve időnként a kincsemet az otthon falai között, és még az sem volt elég. Vadásztam újabb és újabb morzsákra, legyen az kép, dallam, vers, novella, tudományos értekezés. Velence kalmár szelleme rabul ejtett a maga kifordított módján. Még többet és még annál is többet! Fizetni a sok csodáért azzal tudok, ha modernkori önjelölt krónikásként nyomot hagyok róla a világban. A világban, mely mostanra a város fundamentáinak köveit tapodja, kiszállva a hajókból, vonatról, buszról vagy a városszéli parkolóknál hagyott autók seregeiből. Ott van a tereken tébláboló tömeg kezében, okostelefonokon, a wifi-kávézókban. A világ házhoz jött és meghódította Velencét. Azt a Velencét, mely egykoron őt hódította meg.

A múltban éppen ez okozta a város nagyságának hanyatlását is. Amikor kitágult a világ és a Serenissima elvesztette egyeduralmát a tengereken. De most talán éppen ez a könnyen

elérhető nagyvilág siet a segítségére, menti meg az enyészettől és a feledéstől. Ennek a mentésnek pedig a magam szerény módján én is részese szeretnék lenni. Ha csak olyan módon is, hogy írok róla, hogy összegyűjtögetem a sosem volt kenyér egy szeletének morzsáit, az apró falatokat, melyeket széthordtak Velence galambjai.

Nem tervezem, hogy bármiféle koncepciót követve írnék ebbe a sajátos emlékkönyvbe. Egy hirtelen ötlet, egy aktualitás, egy váratlanul felszínre bukkanó emlékfoszlány lenyomata ez a gyűjtemény. De talán éppen ez adja majd az érdekességét... a kiszámíthatatlansága. És az, hogy ezeket a történeteket látva, azt gondolhatja az olvasó, hogy ez vele is majdnem így történt meg, vagy akár ő is gondolt már rá, hogy...

Velencében engem különösen a mozaikok játékos sokszínűsége fogott meg, a csillogó padozatok mesterien összeillesztett milliányi apró kis alkotóeleme. Ugyanolyan tarka, sokszínű és mégis minden részletében összeillő, mint maga a város és a benne zajló élet. Az élet a történelmi falak között, a folytatásos színdarab ezen a rendkívüli fantáziával megálmodott színpadon, ahol nemcsak színésszé válik minden férfi és nő, de maguk a díszletek is életre kelnek. Van-e ragyogóbb színházi függöny a Pescheria vörös vásznainál, színpadi fejfény a San Marco aranyló mozaikján megcsillanó napfénynél? A sűgő szerepét betölti a halkán locsogó lagúna, a burukkoló galambok. A jegyszedők ma már vaporetto jegyeket árulnak, belépőket a templomok hűvös, már-már nem is evilági belső tereibe, sok száz éves műkincsek közé.

Mi, akik időről időre ellepjük a várost, magunkkal hozzuk a messzességből a türelmetlenségünket, sietségünket, olthatatlan tudásszomjunkat, és azt reméljük, itt majd

lecsillapodunk, lelassulunk és isszuk magunkba az információkat. Oly kevés idő áll rendelkezésünkre egy igazi felfedezéshez, hogy óhatatlanul is a mindent tudni akarás hibájába esünk. Vagy éppenséggel beletörődünk, hogy úgysem lehet miénk a körülöttünk tobzódó látvány, így aztán megadóan bambulunk. Nem szégyen, hiszen ezt teszik az Arsenale bejáratát őrző oroszlanok is, kissé irigykedve figyelve az igazit, a szárnyas oroszlánt, Velence allegóriáját.

Próbáljuk nagy kortyokban inni az élményt, mint egy hűvös Aperol sprizet egy különösen meleg délutánon; magunkba szívni, amennyit csak képesek vagyunk, de olyan tömény, hogy hamar telítődünk. Hazatérve pedig ott éledezik bennünk máris a kielégítetlen hiányérzet: mennyi mindenre nem maradt idő! A reptéren várakozva egy könyvbe botlok, mely titkokról mesél, a nevezetességek árnyékában megbújó apró részletekről, melyekre már csak az igazi ínyencek vadásznak. És X csak most meséli, hogy ha azon a sarkon bekanyarodtam volna, vagy amott egy kicsivel tovább merészkedem, micsoda titkait fedezhettem volna még fel a városnak... Z is megvárta, hogy hazaérjek, és van képe most mondani, hogy akarta is felhívni a figyelmem arra..., csak kiment a fejéből az indulásom előtt..., és szólni, ha abban a kis sikátorban ott, a kávézótól balra kicsit beljebb araszolok, akkor pont oda lyukadok ki, ahol... és nincs mit tenni, végig se gondolom, de máris ott fészkel bennem a gondolat: Vissza kell mennem! Hallanom kell még Vivaldi hegedűdarabjainak hangjait a Chiesa San Maurizióban. Meg kell nézнем a Bovolo emeletéről a várost, megnéznem azt az épületet még egyszer, hogy eldönthessem, a híres mesebeli csigaház a ház eleje vagy háta. Egyáltalán, milyen hát az már, amelyiknek ilyen éke van? És milyen lehet akkor a főbejárat? Akadémikus kérdés, nem vitás, tehát vissza kell mennem!

De amíg erre újra lehetőségem lesz, addig is utazni fogok, képek és betűk szárnyán

reppenek, sétálok a félreeső kis fundamentákon, szívom be a sós párát, amely valahogy más itt, mint bárhol máshol a nagyvilágban, akár néhány kilométernyire a félszigeten is. Meglesem a lakóit, a látogatóit, s ha nem tudhatom ki a titkaikat, hát körbeszövöm őket a magam álmaival. Érzem én is a városban a házfalakba ivódott sós tengervíz pusztítását, de ugyanakkor érzem minden egyes napsütötte loccsanásnál az újjászületés erejét is. Nem állok be a sorba, mely pusztulását vizionálja! Nem! Mert szeretem, és mert a magam szerény eszközeivel is dokumentálni fogom a jövőnek, micsoda nagyszerű zuga ez a város a nagyvilágnak.

Némelyik történet rövidke lesz, csak egy villanás a velencei hétköznapiakból, némelyik hosszabb, ahogy az a képzeletbeli kis filmekben lepergett. Remélem, jó szórakozás lesz minden olvasó számára!

Ujjgyakorlat

Ágnes kárörvendve figyelte tanítványait, ahogy homlokukat masszírozva révedeznek papírlapjaik felett. Megizzasztotta őket a feladvány, bár fel nem foghatta, miért. Hiszen csak annyit kért, hogy a táblára akasztott képről írjanak húsz mondatot. Mi olyan bonyolult ebben? Ha csak rápillantanak a képre, meglódulhatott volna a képzelőerejük, hiszen volt azon minden, ami beindíthatja egy grafomán fantáziáját, és ezek a fiatalok állítólag azért ültek be rendre a foglalkozásaira, mert szinte kényszerítve érezték magukat, hogy csapongó gondolataikat szavakba öntsék. Most azonban úgy tűnt, a konkrét feladat, Velence, a mesék városa kifog rajtuk. Nos, az idejük hamarosan lejár, és némelyikük papírja még üresen ásított ihletért kiáltva, miközben gazdája állát a tenyerére támasztva bambult ki az ablakon. Talán képzeletben ott járt éppen ... Velencében ... régi képeket hívott elő, érzéseket, illatokat és hangulatokat. Talán csak a feladat hiábavalóságán lamentált. Húsz mondat ... na, srácok, nem olyan sok az, tíz perc is elég lehet hozzá!

Amikor ő maga meglátta a képet, Cesare Vianello festményét, melyen előkelő kosztümös társaság távozik egy palotából gondolába szállva, és melynek apró részleteiben ráadásul jól felismerhető volt a Ca'd'Oro jellegzetes épülete, alig tudta visszafogni magát, hogy meg ne előzze tanítványait a feladat teljesítésében. Velence mindig is élete és álmai központi szereplője volt. Egyetemistaként volt olyan szerencsés, hogy ott tanulhatott, felnőttként pedig olyan munkát kapott, amely újra visszavezette a szívének kedves riókkal átszótt szigetek közé. Amikor már sokadszor járt a városban, boldogan ébredt rá, hogy ami másnak még mindig díszlet, az neki már egy morzsányi otthon. Mint ahogy egy színházi öltöztető

vagy sűgő is része a nagy előadásnak, úgy fedezett fel egyre többet az ott zajló commedia rejtelseiből. Olyan titkait fedte fel előtte a város, melyek létezését más nem is sejtette, és ő maga sem hitte, hogy halandó turista megismerheti. Élvezte ezt a kivételezettséget, igaz, keményen meg is dolgozott érte. Fiókjában már készen állt a kézirat, amelyben osztolni akart a világgal a felhalmozott tudásban.

Az órájára nézett és játékosan elvigyorodott: Miért is ne? Akkor harcba száll ő is, és tollával szántani kezdte a fehér papírlapot.

*

Cesare Vianello mély tisztelettel meghajolva csókolt kezét Maria Castelláninak, ahogy a karneváli estély végén édesapjával és barátnőivel a rájuk váró gondolába szálltak. A lány pirulva, szemében csendes ígérettel hagyta, hogy az illendőnél talán kicsit tovább tartsa tenyerében a kezét, miközben még egy halk dicséretet suttogott el a házigazdának a fényárban úszó épületre pillantva. Cesare büszke volt a palotájára, a csodás belső terekre, amelyek rendre visszaköszöntek képei apró részleteiben; és most valósággal átmelegítette a fiatal lány elismerése. Népszerű művész volt, festményeiért valósággal sorban álltak Velence előkelő házainak tulajdonosai, és ez meglátszott palotája ragyogásán. Már csak egyetlen dolog hiányzott a boldogságához, ennek a törékeny nőnek a keze, mert a szerelmében biztos volt. Amikor azonban az öreg Castellani gróf is elköszönt, nem tudta nem észrevenni szemének hideg, elutasító csillogását. Tudta, hogy Mariával kapcsolatos reményei ezen az estén váltak pusztá ábrándokká. A gróf jobb, visszautasíthatatlan ajánlatot kapott egy hatalmas úrtól, és neki immár csak két választása maradt: megszöktetni Mariát

és ezzel számkivetetté válni szeretett városában, kiteszítottságra és talán nélkülözésre kárhoztatva a nőt, akiért az életét is odaadta volna. Vagy szeretni annyira, hogy el tudja engedni; még ha ez a gesztus Maria szemében sokkal inkább cserbenhagyásnak is tűnik majd. A szíve majd meghasadt a gondolatra, hogy éppen ő ejtsen sebet a lány lelkén, ő, aki korábban oly sokat hangoztatta neki lopott kis találkáik során, hogy az életénél is jobban szereti.

Amíg arra várt, hogy a gondoliere hangtalanul távolodjon romantikus álmainak halálára fekete koporsóként emlékeztető kis hajójával, felpillantott a felette magasodó épületre. A Ca'd'Oro-nak volt talán egész Velencében a legszebb kőcsipkés homlokzata. Az áttört csipkézet mögött az estély fáklyáinak fényében ragyogott a milliányi színes kővel kirakott udvarburkolat mozaikja, melyen az előbb még a zongora és hegedű hangjaira hajladoztak a táncosok közt Mariával. A vendégek még mulattak, épp a legkedvesebb távozott idejekorán. De a gyertyák már lassan leégtek, és most keserű daccal döntött úgy, nem gyújtat újakat. Menjenek csak haza! Vigyék hírét egy nagyszerű estének, amelyen nem lesz talán már soha ezek között a falak között. Amikor a Contarinik, kiknek családja nem kevesebb, mint nyolc dózsét adott a városnak, idővel annyira elszegényedtek, hogy neki, a hírnév szárnyán utazó művésznek is eladták őseik otthonát, hogy pénzhez jussanak, már akkor tudta, érezte, hogy ez a csodálatos ékszer, az „*aranypalota*” nem maradhat örökre az övé. Túl szép volt ez az álom, túl törékeny. Ma pedig beigazolódott varjúként károgó pesszimizmusa. Azon a napon, amikor Maria a kezét nyújtja majd a dózsénak, neki nem marad más, mint az önkéntes száműzetés, hogy ne kelljen napról napra elvesztett boldogságának illúziójával szembesülnie. Megsimogatta a lélegzetelállító homlokzat kissé már megfakult festését és búcsúzott. Máriától, Velencétől és a Ca'd'Orotól.

Ágens kipirulva dobta le maga elé a tollat, ahogy a nagyméretű homokóra, melyet éppen Velencéből hozott, utolsó homokszeme is lepergett előtte. A sorok megállás nélkül futottak ki ujjai alól önálló életre kelve, felidézve egy valaha volt, egy valaha lehetett éjszakát, szerelmet és csalódást. Ha akarta volna, se tudta volna visszafogni a szilajul nekilóduló történetfoszlányt. Annyi minden kavargott még az agyában, megörökítésért kiáltva. Még szerencse, hogy tudata mélyén blokkolta magát, koncentrálna a csoport tagjainak kiosztott feladatra, különben úgy belemerült volna, hogy csak oldalak múlva néz fel, hová lettek a diákjai? Mert még néhány pillanat és foglyul ejtette volna a képzelete. Nem számolta, de úgy sejtette, pontosan húsz lehet a mondatok száma, legfeljebb huszonhárom; volt már ebben gyakorlata. Igazából nem is aggasztotta a dolog. Velencéről írni mindig is a szívének kedves feladatok közé tartozott. Nem is feladat volt, már-már jutalom. Minden sorával újraélt valami rég elfeledettnek hitt élményt, egy régi álmot. Most is ott zsongott fejében egy menüett dallama, amire a jelmezbe bújt alakok táncolhattak az éjszaka, hallotta a Canal Grande halk csobogását, amikor már alszik a város, alszik ő is, széles sötét bársonyszalagként kanyarogva a holdfényben, melynek megzavarták az álmát és azért békétlenkedve morgolódik a gondola fényes testének csapódva. Romantikára hajlamos énje átérezte a fiatal férfi csalódását, amiért nem teljesülhet be a szerelme, legszívesebben megrázta volna azt a buta kislányt, hogy a rang és dicsőség helyett az igaz szerelmet válassza, még ha tisztában is volt vele, akkoriban egy lánynak vajmi kevés beleszólása lehetett ilyen nagy horderejű döntésekben ... mígnem ráébredt, hogy ő maga volt a buta kislány, amikor egyetemistaként nevetve háritotta el egy olajos szemű olasz fiú bókjait. Talán éppen ő volt Cesare, amint ő maga Maria, és Kálmán a dózse, akiért maga mögött hagyta szerelmes városát, a regényt, amit megélhetett volna, és aminek a valóságos lapjai az emlékei könyvében most olyan üresen ásítottak, mint az előbb a diákok papírjai.

A gondolatai túlságosan messzire repítették Cesare boldogtalan éjszakájától a saját meg nem élt álmai felé, ezért aztán türelmetlen gyorsasággal összekapkodta a papírlapokat. Bolond ötlet volt éppen ezt a feladatot kitalálni a mai órára. Nem elég, hogy az eltelt percekben kínpadra vonta magát, harmincszorosan fogja ezt még megtenni az éjszaka sötétjében, amikor átolvassa a többiek nehezen megszült írásait. De talán lesz az írások között egy, ami megszólítja a szívét, ami a szárnyára kapja és visszarepíti Velencébe. Abba a Velencébe, ami egykor az övé is volt, s amelyben mára már csak tébláboló idegenné vált megint.

Velencei búcsú

Thomas Monroe bizonytalanul mozogva tapogatózott fehér botjával a valaha oly ismerős terepen. Összecsukható botjának vége el-elakadt a kövek réseiben, nekikoccant a turistákra váró árusok bódéinak, néhány figyelmetlen járókelő lábának, zavarba hozva őt és a másikat egyaránt. Egy fiatalos hangú nő angol nyelven tétovázva ajánlotta fel a segítségét, hogy a kijáráshoz irányítsa, ő pedig kínosan feszengve fogadta el. Lassan két éve kényszerült rá mások jóindulatára, de még mindig nem tudta megszokni. Elfogadni is csak nehezen.

Amióta leszállt a Santa Lucia pályaudvaron az Orient expresszről, próbált visszatalálni a múltban magabiztosságot nyújtó érzésbe, hogy itt ő szinte otthon van, ismeri a köveket, amiken lépdél, ismeri az illatokat, melyek az orrába kúsznak, tekintet nélkül arra, hogy beindítják-e gyomrának nedveit, vagy éppenséggel orrfacsaróan bűdösek. Az ember az otthonában nem fintorog. Ismeri a hangokat, a lagúna csobogását a márvány szegélyköveken, a turisták mindent elnyomó nyüzsgésének moraját, a meglepett és áhítatos sóhajokat, melyek egy-egy különleges látnivaló láttán szöknek ki a nézelődők ajkán. Ismerős a napfény melege, a gondoliere kurjantása.

Egyetlen ismerős részlet hiányzott csak, Lena. Őt tudatosan száműzte egyelőre a gondolataiból. Legalábbis megpróbálta, de ez a próbálkozás már az elején hamvába holt. Hogy is tehetne volna, mikor életének legboldogabb pillanatai hozzá, és rajta keresztül ehhez a városhoz kötődtek? Miatta jött ide, megnyugvást keresni, de nem a megváltoztathatatlanon rágni magát, mégis ebben a pillanatban még hezitált. Talán hiba volt a város erejében bízni, és legjobb lenne, ha azonnal visszamászna a szerelvény magas

lépcsőin a kényelmes fülkéjébe, ahonnan az elmúlt napokban ki sem mozdult. Túl sok volt az arcába ordító emlék, s bár szemei előtt megíratlan fehér papírlapként lebegett a város látványa, de elméje zugaiból egymás után sorjáztak elő a képek, hangok, érzékeinek megannyi emléke. Ha nem hangozna túlságosan profánul, azt mondhatná, a Feladat szentsége kell lebegjen a szeme előtt. Maradnia kell!

Egy pillanatra levette a napszemüvegét, aztán vaksin hunyorogva vissza is biggyesztette az orra nyergére. Csak elnagyolt körvonalakat látott, inkább csak foltokat, sötétebbeket és világosabbakat, a napfény ereje is bántotta, jobb, ha nem kísérletezik, mert hamarosan csak a csobbanás jelzi majd a körülötte nyüzsgő tömegnek, hogy egy figyelmetlen járókelő megfürdött a Canal Grandéban. Tudta, hogy jobbra ott ível át a csatornán Calatrava hídja, amit ő valóságos istenkáromlásnak tartott, Lena pedig nevetve nevezte ezért vaskalapos maradi vénembernek. ...Jobb kezében a bőrönd kihúzható fogantyúját szorongatta és óvatosan lelépdelve a márványlépcsőkön, az emlékei szerint közeli kikötő felé fordult. Magában számolta a lépéseket, negyvenöt, negyvenhat... amikor Lenával itt jártak, pontosan hetvenhárom lépésre volt a kassza. Vagy nyolcvanhárom volt? - vonta össze a szemöldökét. A számok mindig is kifogtak rajta, de élénken emlékezett a csókra, amely akkor összezavarta a számolásban.

-Bocsásson meg! - ragadta meg valaki a karját, miután majdnem kibillentette az egyensúlyából, ahogy sietősen elsodorta. Az első reakciója az volt, hogy a zsebe után kapott. Főszerepben mindig felkészülhetett rá, hogy egy ügyeskező zsebes áldozatává válik, de most valósággal szomorú lett a gondolatra, hogy hová fajult az emberiség, ha még egy ilyen szerencsétlent is kirabolnak. De a tárcája a helyén volt. Na igen, ez is a baleset utáni új élmények egyike. Vakon bízni ... - aki elsőként használta ezt a kifejezést, nyilván még nem

tapasztalta meg a kiszolgáltatottság izzasztó, kínos érzését. Talán, ha születésétől fogva kellett volna elfogadnia ezt az életet, akkor őbenne is több bizalom lenne, de még csak rövid ideje szorult korlátok közé, és egyelőre erősebb volt benne a tagadás, mint az elfogadás. Valamiért úgy hitte, ebben is Velence fog segíteni neki.

Igazából nem is értette, miért vár ennyi mindent ettől a várostól. Mit tud róla? Csak annyit, mint bárki... Szent Márk tér, Rialto, Murano, megannyi híd és templom... tengernyi márvány, kopott pompa, giccsesen színes üveg, amit csak a tűzben formálódni látva értett meg, micsoda kuriózum. Sosem tudott volna megkülönböztetni egy Canalettot egy Tintoretótól, de legalább emlékezett rá, hogy ezek a nevek a városhoz kötődnek, mint ahogy Vivaldi vagy Bellini. Istenem, a Bellini koktél! - csapongtak a gondolatai. Lena kedvence volt a jégbehűtött pezsgő és baracklé émelyítő keveréke. Ő maga egyszerű lélek volt, beérte egy pohár asztali vörössel. Ismerte a jelentősebb épületeket, néhány apróbb titkát a városnak, amikre Lena nyitotta rá a szemét, de igazából nem tudott róla semmit. Már azon túl, hogy a rabja lett egyetlen napsütötte tavaszi délelőttön. ...Akkoriban már tilos volt a galambokat etetni a San Marcón, de ők csak csalogatták őket a Campanile tövében, és kinyújtott karjára sorra szálltak le a város összes piszkát magukon hurcoló szárnyasok. Mégis, szinte gyermeki örömmel, mozdulatlanul állt, mint valami életre kelt keresztfa, szemben az ősi bazilikával, míg Lena és a hozzá csatlakozó ismeretlen turisták hada a fényképezőgépeket kattintgatták lelkesen.

Lena, a csalfa, aki a tetrarchákat ölelgette nevetve, mihelyst a térre értek a San Zaccaria felől, nem is törődve a felettük tornyosuló habos születésnap tortára hasonlító Dózse-palota szikrázó rózsaszín márványtömbjével. Pont a négy szaracénba szerelmesedett bele, akik nem voltak mások, mint közönséges tolvajok, akik a kincsért való torzsalkodásukban talán

egymást mérgezték meg, de talán az állt rajtuk nemtelen bosszút, akit megraboltak. A szépséges Lena, aki vállát vonogatva védelmezte a haramiáit, mondván, ez az egész tér nem más, mint egy hatalmas rablóbarlang, hiszen a tengernyi kincset a velenceiek máshonnan hurcolták ide.

-Uram! Melyik hajóra vár? - kérdezte tőle váratlanul egy férfihang, megzavarva a gondolataiban. Angolul szólt hozzá, nyilván ordít róla az idegensége; talán kihívást kereső turistának nézte, még akkor is, ha ez az út számára egyfajta küldetés volt, egy személyes camino, lelki megtisztulás.

-Az 1-esre, ami a Hotel Danielihez visz - motyogta zavarodottan, ahogy a boldog múltból erőszakosan visszarángatták a gyarló jelenbe, amelyben esetlen volt és másokra szoruló.

-Van már jegye? - érdeklődött tovább a középkorú férfihang. Bólintott. Ez is egyike volt újonnan szerzett tehetségeinek, a hangok alapján való képalkotás. Az enyhe, de érezhető akcentus és a segítőkészség elárulta, hogy az illető helybéli lehet, nyilván tanult ember, mert az angolsága kiváló volt. A hangja alapján nem saccolta volna többnek negyvenöt-ötven évesnél. Megvolt a hangszínében a már sokat megélt ember magabiztossága, amelyről ő maga is azt hitte néhány éve, hogy őt is jellemzi, aztán a pillanat tört része alatt kellett rádöbbenjen, hogy a hite önámítás volt csupán. Ha meg is tapinthatná a segítője arcát, a kezét, vagy akár csak a ruházatát, további információkhoz juthatna, de tisztában volt vele, hogy ez még az ő helyzetében is túlságosan bizalmaskodó kezdeményezés lenne. Így csak megpróbálta elképzelni régi emlékei alapján, egy helybéli 50 éves férfi vonásait, színeit és olaszos eleganciáját.